

НАШІ ЮВІЛЯРИ

**Девіз життя — “Якщо я не згорю, якщо він не згорить,
то хто ж світ опромінить?”**

Валентина Іларіонівна Астахова

У житті кожного із нас є люди, котрі опиняються в ньому не випадково. Одні з них пролітають кометами, інші — опромінюють його скільки відпущено долею. У моєму житті (певна, що я — не виняток) таке світло триває вже близько 20 років. І пов'язане воно з унікальною особистістю — доктором історичних наук, професором Валентиною Іларіонівною Астаховою.

“Доторкнувшись” вперше до освіти як професії 1957 року (закінчила історичний факультет Харківського державного університету і почала працювати вчителем історії в середній школі № 36 м. Харкова), захистивши 1964-го кандидатську, а 1981-го — докторську дисертацію, вона пройшла свій професійний шлях сходинку за сходинкою і лишила на кожній частинку себе. Так, не просто брала своє від освіти, а й віддавала іншим — колегам, учням... І робила так завжди, і інших навчала й далі навчає цього...

Здавалося б, за всіх тих досягнень, що були у Валентини Іларіонівни (крім зазначеного вище — вона і член делегації України на 40-й сесії Генеральної асамблеї ООН, і завідувачка кафедри, і голова правління Харківської обласної організації товариства “Знання”, і член президії республіканської Спільки жінок), цілком очікуваним було спокійне розмірене життя. Але в цьому і полягає особливість Валентини Іларіонівни — “покой нам только снится”. Ідея створення в освіті нового, що не розділяє її на частини, а об'єднує, щоби кожен, незалежно від віку й освітніх потреб, почувався комфортно, визрівала в її свідомості, а віра в те, що така структура має право на існування й у ній є реальна потреба суспільства, невпинно зміцнювалася.

Згодом ідея інноваційного освітнього комплексу почала набувати контурів реальності. І от від 1991 року професор Астахова — ректор Народної української академії.

Коли приходиш до цього комплексу вперше — дивуєшся і мимоволі посміхаєшся; потім — захоплюєшся і знову дивуєшся: звідки це наукове і освітнє чуття, упевненість у перспективі, добір кадрів? Відповідь в одному — це любов Валентини Іларіонівни до своєї справи, у кожній її деталі, а ще — віра в людей.

Придивившись до неї ближче, не віриш, що людина може випромінювати стільки енергії, стільки ентузіазму, стільки позитиву, незважаючи на все, що відбувається в сучасному суспільстві. Відповідь на питання про те, як це можливо, для мене криється в самій особистості Валентини Іларіонівни, її ініціативності, бажанні створювати нове, бути потрібною, дивитися в майбутнє. І ще — в тому, що слово відповідає справам, і задумане втілюється в реальність.

Жити з такими якостями сьогодні нелегко, а їй удається і “заражати” ними інших. Бути на одній хвилі — в науці, громадському житті, менеджменті. Вона однаково “легко” може підписати Велику Хартію університетів (що вона і зробила 18.09.2009) і провести збори з відмінниками НУА; відредагувати монографію й оцінити урок у початковій школі; зустрітися з керівництвом міста і вивести своїх підопічних на захист докторської чи кандидатської дисертації (уже понад 30 аспірантів і докторантів здолали під її орудою цей шлях). Так багато всього і такого різного...

А що у відповідь? У відповідь — суспільне визнання: Заслужений працівник освіти України (1990), “Відмінник освіти України” (2003), Кавалер Орденів княгині Ольги № 001 III ступеня (1997) і княгині Ольги II ступеня (2004), академік Академії наук Вищої школи України (2004), віце-президент Всеукраїнського і президент Східно-українського відділення Асоціації навчальних закладів недержавної форми власності України, Почесний громадянин м. Харкова. Так оцінено її заслуги у справі відновлення системи освіти в Україні. Але головне — любов учнів. І моя особисто. Низький Вам уклін за все, що Ви зробили, робите і ще зробите для людей, для вітчизняної освіти! Нехай найбільшою нагородою для Вас стане успіх Вашого дітища — Народної української академії і Ваших учнів!

*З глибокою повагою, вдячністю та любов'ю,
ваша учениця доктор соціологічних наук,
професор КАТЕРИНА МІХАЛЬОВА*